

Arrest

**nr. 66 803 van 19 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 30 mei 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 mei 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 14 juni 2011 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. D'ABSALMON, die loco advocaat K. VINCKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, komt op 19 maart 2000 in België aan, samen met haar toenmalige Albanese echtgenoot D.N.

Op 20 maart 2000 dient zij een asielaanvraag in die uiteindelijk resulteert in de bevestigende beslissing van weigering van verblijf van 19 maart 2001 van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Het beroep dat de verzoekende partij tegen deze beslissing indient bij de Raad van State wordt op 10 juli 2002 bij arrest nummer 109.043 verworpen.

Op 23 of 24 november 2003 huwt de verzoekende partij te Kastrat (Albanië) een Belgische onderdaan D.K.K.

Op 6 mei 2004 wordt volgens de verwerende partij een onderzoek naar het bestaan van een schijnhuwelijk geopend, in het kader van de visumaanvraag van de verzoekende partij.

Op 4 november 2004 komt de verzoekende partij naar België.

Op 29 november 2004 dient de verzoekende partij een aanvraag tot vestiging in in functie van haar Belgische echtgenoot voor haarzelf en haar twee minderjarige kinderen.

Op 29 april 2005 verkrijgt de verzoekende partij een identiteitskaart voor vreemdelingen.

Op 24 oktober 2008 ontvangt de verzoekende partij een F-kaart.

Op 30 januari 2009 deelt het parket van de procureur des Konings mee dat het gerechtelijk onderzoek door de onderzoeksrechter werd meegedeeld voor eindvordering en het huwelijk tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenoot een schijnhuwelijk betreft.

Bij vonnis van 22 april 2010 van de correctionele rechtbank te Oudenaarde word onder meer de verzoekende partij en haar Belgische echtgenoot veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van zes maanden en een geldboete van 200 euro met uitstel gedurende drie jaren wegens het misdrijf *“met bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden gebruik te hebben gemaakt van een valse akte of van een vals stuk wetende dat het was vervalst, namelijk van een door hen vervalste huwelijksakte nopens het huwelijk tussen (...) [de verzoekende partij en haar Belgische echtgenoot] (...) dat werd afgesloten op 24 november 2003 te Kastrat (Albanië), dat vooralsnog niet werd overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand te Zottegem, waarbij geen van beide partijen de intentie had een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen en enkel was gericht op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde, namelijk met het oog op het bekomen van geldige verblijfsdocumenten in hoofde van tweede beklagde [dit is de verzoekende partij].”*

Op 5 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“In uitvoering van artikel 48 / 54 / 57 (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van D., E. geboren te Shkoder, op 15.02.1983 van Albanese nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Haar minderjarige kinderen D., J. geboren te Zottegem op 26.06.2002 D., S., geboren te Oostende op 19.12.2000 beiden onderdaan van Albanië volgen de administratieve situatie van hun moeder

Reden van de beslissing:

Artikel 42 speties van de wet van 15.12.1980: de minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of andere onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht

De betrokkene huwde op 24.11.2003 met de Belgische onderdaan D. K., K. Als een gevolg van dit huwelijk heeft zij, samen met haar minderjarige kinderen, op 29.11.04 een aanvraag vestiging ingediend in functie van haar Belgische echtgenoot overeenkomstig het toenmalige artikel 40 van de wet van 15.12.1980. Zij verkreeg een identiteitskaart voor vreemdelingen op 29.04.05. Deze werd omgezet naar een F kaart op 24.10.08. Op 27.04.2011 werd de Dienst Vreemdelingenzaken in kennis gesneld van het vonnis van de negende kamer van de correctionele rechtbank van Oudenaarde van 22.04.2010. Dit vonnis veroordeelt de betrokkene strafrechtelijk voor het aangaan van een schijnhuwelijk. De rechtbank oordeelt dat de huwelijksakte van D. K. K. en D. E. behept is met een intellectuele valsheid, maw de akte werd opgesteld oor diegene die daartoe bevoegd was maar de feiten en akten die het moest opnemen werden in strijd met de waarheid vastgesteld. Het vonnis stelt (p 7-8): “.. De rechtbank is op grond van de gegevens zoals die blijken uit het gerechtelijk onderzoek en naar aanleiding van de

behandeling van de zaak ter terechtzitting van oordeel dat tweede en derde beklagde (resp D.en D. K.) de uitsluitende bedoeling hadden om via een schijnhuwelijk een verblijfsrecht in België te bekomen voor tweede beklagde. ... Het betreft derhalve wel degelijk een valse huwelijksakte die door de tweede en derde beklagde werd gebruikt om -in eerste instantie- een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen voor tweede beklagde. ... De tenlastelegging A , omvattende het gebruik van de valse huwelijksakte, komt derhalve naar eis van recht bewezen voor in hoofde van zowel tweede als derde beklagde. ..'De betrokkene werd veroordeeld tot een gevangenisstraf met uitstel en een geldboete.

De betrokkene heeft met andere woorden onwettige middelen gebruikt om beroep te kunnen doen op de Belgische procedures tot gezinshereniging. Zij had in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap met de Belgische onderdaan aan te gaan. Dit alles blijkt duidelijk uit het vonnis van de correctionele rechtbank van Oudenaarde. Haar recht op vestiging in het Rijk is het direct gevolg van de door haar gepleegde fraude. Als een gevolg wordt haar recht op vestiging in het Rijk evenals dat van haar minderjarige kinderen ingetrokken. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Het middel luidt als volgt:

"Doordat de Dienst vreemdelingenzaken stelt dat verzoekster haar verblijfsrecht heeft verkregen op basis van het plegen van een intellectuele valsheid. Meer bepaald meent men dat het huwelijk tussen verzoekster en de heer K. D. K. een schijnhuwelijk betrof en verzoekster aldus het verblijfsrecht heeft gekregen op basis van onwettige middelen.

Terwijl overeenkomstig bovenvermeld artikel wel degelijk onomstotelijk vast dient te staan dat men zich heeft schuldig gemaakt aan gebruik van valse stukken, valse informatie, het plegen van fraude of aanwenden van andere onwettige middelen.

Verzoekster is zeer formeel dat dit incorrect is !

Het huwelijk tussen haar en de heer K. D. K. was geen schijnhuwelijk en was niet ingegeven door het verlangen van verzoekster alhier een verblijfsrecht te verkrijgen.

Zij heeft gedurende enkele jaren vastgezet in een slechte, agressieve en ongezonde relatie met de heer N.D.. Terloops deze relatie leerde zij de heer D. K. kennen. De vriendschapsband tussen beiden groeide uit tot meer dan dat en verzoekster besloot van haar toenmalige echtgenoot te scheiden om in het huwelijksbootje te stappen met de heer D. K..

Dit had geen uitstaans met een eventueel verblijfsrecht.

De Dienst Vreemdelingenzaken baseert zich voor het komen tot zijn beslissing op het vonnis van de 9e Kamer van de Correctionele Rechtbank te Oudenaarde. Dit vonnis staat echter bol van de onjuistheden en subjectieve gegevens.

Met de uitlatingen van de heer N. D. kan al zeker geen rekening gehouden worden. Hij heeft het verzoekster nog steeds niet vergeven dat zij hem heeft laten staan voor een andere man.

Dat hij zich daar niet kan overzetten, blijkt als een paal boven water uit het vonnis zelf waarin de heer D. veroordeeld werd wegens belaging van verzoekster.

Ook de beweringen van de moeder van de heer D. K. en haar vrienden en kennissen moeten met de nodige afstand bekeken worden.

Mevrouw J. D. B. heeft het huwelijk tussen haar zoon en verzoekster, die van Albanese origine is, nooit goedgekeurd. Zij heeft haar zoon er meermaals toe aangezet de relatie te verbreken. Ook heeft zij er alles aan gedaan om het huwelijk tussen partijen tegen te houden. Dit alles werd enkel ingegeven door de persoonlijke, negatieve gevoelens die mevrouw D. B. ten aanzien van verzoekster koestert.

Dat zij zeker niet wilde dat haar zoon om welke manier dan ook een band zou hebben met verzoekster blijkt uit volgende elementen :

Zij heeft er alles aan gedaan om het huwelijk tegen te houden of na afsluiting nietig te laten verklaren;

Toen bleek dat verzoekster zwanger was, was er bij de gynaecoloog pas sprake van een abortus op het moment dat verzoekster langskwam samen met mevrouw D. B..

Het weze duidelijk dat de verklaringen van mevrouw D. B. ingegeven zijn door haar aversie van verzoekster.

Verschillende zaken die in het correctioneel vonnis worden aangehaald als zijnde bewijs van het schijnhuwelijk leverden geenszins dergelijk bewijs !

Dat de heer D. aanwezig was op de doop van zijn dochter Sara kan bezwaarlijk als bevreemdend aanzien worden.

Dat de heer D. naar de oudercontacten van zijn kinderen ging en de kinderen vaak kwam brengen of afhalen op school is eveneens niet van doorslaggevend belang. Het waren uiteraard nog steeds zijn kinderen.

Zo kunnen nog verschillende elementen aangehaald worden.

Het weze duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich onvoldoende van haar plicht tot motivatie gekweten heeft door te verwijzen naar een vonnis waarover de nodige vragen kunnen gesteld worden.

Het is geen vaststaand feit dat verzoekster een intellectuele valsheid zou hebben gepleegd ter bekoming van het verblijfsrecht in België.

Op basis daarvan kon haar verblijfsrecht dan ook niet beëindigd worden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het vonnis van de correctionele rechtbank, negende kamer te Oudenaarde, d.d. 22 april 2010 definitief en in kracht van gewijsde is getreden. Uit het administratieve dossier blijkt geenszins als zou verzoekster hiertegen enig rechtsmiddel hebben aangewend.

Waar verzoekster meent dat het vonnis vol staat van onjuistheden, merkt verwerende partij op dat verzoekster huidige procedure niet kan aanwenden om in beroep te gaan tegen dit vonnis.

Verwerende partij kon derhalve niet anders dan rekening houden met dit vonnis aangaande verzoeksters verblijfsrecht. Immers, overeenkomstig artikel 42 septies van de vreemdelingenwet kan "de minister of zijn gemachtigde een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht."

In het vonnis, waarbij verzoekster tweede beklaagde was, werd het volgende gesteld:

" (...) In casu betreft het duidelijk een intellectuele valsheid. Het bedrieglijk opzet dat voor de valsheid in geschriften wordt vereist is het opzet op zichzelf of een ander een onrechtmatig voordeel te verschaffen; Het bedrieglijk opzet moet enkel aan de zijde van de dader (s) van het misdrijf bestaan.

De rechtbank is op grond van de gegevens zoals die blijken uit het gerechtelijk onderzoek en naar aanleiding van de behandeling van de zaak ter terechtzitting van oordeel dat tweede en derde beklaagde de uitsluitende bedoeling hadden om via een schijnhuwelijk een verblijfsrecht in België te bekomen voor tweede beklaagde (en op termijn zelfs ook voor eerste beklaagde) .

Het betreft derhalve wel degelijk een valse huwelijksakte die door de tweede en derde beklaagde werd gebruikt om - in eerste instantie - een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen voor tweede beklaagde. Haar verblijfsvergunning in België was immers vervallen nu de asielprocedure in haar hoofde en in hoofde van haar ex-echtgenoot N. D. negatief was afgesloten en zij eind 2002 ons land werden uitgewezen. De tenlastelegging A, omvattende het gebruik van de valse huwelijksakte, komt derhalve naar eis van recht bewezen voor in hoofde van zowel tweede als derde beklaagde. (...) "

Straftoemeting

De door de tweede en derde beklaagde gepleegde strafrechtelijke feiten zijn objectief ernstig, temeer gelet op de verbeterde strijd tegen schijnhuwelijken die sedert jaren wordt gevoerd door de Belgische overheid. Niet alleen wordt op deze wijze misbruik gemaakt van het instituut van het 'huwelijk' op zich; tevens wordt op dergelijke wijze de vreemdelingenwet misbruikt. Het hoeft dan ook geen betoog dat tegen dergelijke louter verblijfsrechtelijk geïnspireerde huwelijken krachtadig dient te worden opgetreden."

Gelet op voorgaande, kan het niet als onredelijk beschouwd worden dat de beslissing stelt dat verzoekster in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap met de Belgische onderdaan aan te gaan. Verzoeksters recht op vestiging in het Rijk is het direct gevolg van de door haar gepleegde fraude, waardoor haar verblijfsrecht op correcte wijze wordt ingetrokken.

Verzoekster maakt een schending van artikel 42septies vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond."

2.3. Artikel 42septies van de Vreemdelingenwet luidt:

"De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht."

Uit het administratief dossier blijkt onomstotelijk dat de verzoekende partij haar verblijfsrecht verkreeg in functie van de aanvraag tot vestiging die zij indiende op basis van haar huwelijk met de Belgische echtgenoot D.K.K. De verzoekende partij betwist dit feitelijk gegeven niet.

Wel blijkt uit haar betoog dat de verzoekende partij betwist dat haar huwelijk met D.K.K. een schijnhuwelijk was en geeft zij te kennen dat zij huwde met D.K.K. omwille van haar vriendschapsband die uitgroeide *“tot meer dan dat”*. De verzoekende partij beschrijft voorts in het verzoekschrift de ongezone agressieve relatie die zij kende met haar eerste Albanese echtgenoot D.N. Zij meent dat het correctioneel vonnis waarop de bestreden beslissing zich steunt *“bol staat van de onjuistheden en subjectieve gegevens”* en voert allerhande interpretaties en verklaringen aan om de inhoud van dit vonnis te bekritisieren, er een andere uitleg voor te geven en tegen te spreken, waaronder een beschrijving van de negatieve gevoelens die de moeder van haar Belgische echtgenoot voor haar koesterde. Aldus stelt de verzoekende partij dat het geen vaststaand feit is dat zij een intellectuele valsheid heeft gepleegd en dat op basis daarvan haar verblijfsrecht niet kon beëindigd worden.

Deze redenering van de verzoekende partij kan niet gevolgd worden.

De verwerende partij verwijst op goede gronden naar de inhoudelijke elementen van het vonnis van de correctionele rechtbank te Oudenaarde van 22 april 2010, waarvan de verzoekende partij de kracht van gewijsde dat kleeft op dit vonnis ter terechtzitting bevestigt. Zo meldt dit vonnis aangaande het huwelijk van de verzoekende partij met haar Belgische echtgenoot:

- dat er *“op geen enkele wijze sprake was van een duurzame samenleving tussen hem en E.”* (pagina 4);
- *“voorts zijn er nog volgende elementen die kunnen worden aangestipt en waarop de rechtbank zich eveneens baseert om met voldoende zekerheid te kunnen besluiten dat het huwelijk dat op 23 november 2003 in Albanië werd afgesloten tussen K.D.D. en E.D. een schijnhuwelijk betreft waarbij duidelijk werd beoogd dat E.D. in België verblijfsrecht zou bekomen”* (pagina 5);
- *“De rechtbank is op grond van de gegevens zoals die blijken uit het gerechtelijk onderzoek en naar aanleiding van de behandeling van de zaak ter terechtzitting van oordeel dat tweede en derde beklagde (...) (dit is de verzoekende partij een haar Belgische echtgenoot) (...) de uitsluitende bedoeling hadden om via een schijnhuwelijk een verblijfsrecht in België te bekomen voor tweede beklagde (...)”*
- *Het betreft wel degelijk een valse huwelijksakte die door de tweede en derde beklagde werd gebruikt om –in eerste instantie – een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen voor tweede beklagde. Haar verblijfsvergunning in België was immers vervallen nu de asielpprocedure in haar hoofde en in hoofde van haar ex-echtgenoot N.D. negatief was afgesloten en zij eind 2002 ons land werden uitgewezen (...)”* (pagina 7 en 8).

De verzoekende partij toont niet aan dat zij tegen voormeld correctioneel vonnis beroep heeft aange-tekend zodat aangenomen mag worden dat dit vonnis definitief is en kracht van gewijsde kent.

Bijgevolg vermogen de loutere beweringen niet te weerleggen dat het huwelijk tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenoot een schijnhuwelijk betreft. Zoals te lezen valt in voormeld correctio-neel vonnis heeft de verzoekende partij gebruik gemaakt van een intellectueel valse huwelijksakte. De bestreden beslissing kon bijgevolg op kennelijk redelijke wijze vaststellen dat de verzoekende partij haar verblijfsrecht verkreeg door gebruik te maken van misleidende informatie (haar huwelijk met D.D.K.) en het intellectueel valse stuk, haar huwelijksakte. Het spreekt voor zich dat haar schijnhuwelijk doorslag-gevend was voor de toekenning van haar verblijfsrecht. Dit wordt evenmin door de verzoekende partij weerlegd. Bijgevolge toont de verzoekende partij geen schending van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet aan.

Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN